

3

Od umeleckých trhov ubehli dva dni a Jakea som úplne (dobre, takmer úplne) vytlačila z hlavy, aby som sa mohla sústrediť na svoj dizajn do ďalšieho kola. Časť izby som vypratala a používam ju ako pracovný priestor – rozložila som na podlahe všetky kamienky a pliešky, ktoré mi Jake dal. Sú ešte kúlovejšie, než som si najprv uvedomovala. Je to zmes pyramidových, špicatých, okrúhlych a brúsených zlatých ozdôb. Na druhej kôpke sú všetky veci, ktoré som našla na náušnice, náramky a náhrdelníky – napríklad pracky, háčiky a náušnicové puzety.

Ak by niekto vošiel dnu a uvidel moju izbu, asi by ho to trochu rozhodilo, no pre mňa je dokonale zorganizovaná. Mám vlastný systém, ktorý iným nič nepovie. Keď som bola menšia, mama sa mi pokúšala pomôcť s upratovaním

a potom som celé dni nič nevedela nájsť. Našťastie mi už rozumie a dovoľí mi udržiavať moju izbu v „organizovanom chaose“, ako tomu hovorí.

Plán na tento týždeň je jednoduchý – jesť, spať, učiť sa a tvoriť. A takto stále dookola. Je to čudné, no čo sa týka šperkov, stresujú ma menej ako navrhovanie šiat. Možno preto, že pritom zapájam inú časť mozgu, alebo preto, že je to taká jednotvárna práca. Ten proces ma upokojuje.

Opatrne vytiahnem tenkú retiazku s očkami, ktorú som našla na nete, a pripnem k nej pár väčších plieškov. Potom si vezmem malú obálku so svojimi najcennejšími kameňmi: Swarovského krištáľmi. Keď som si už vymyslela dizajn, kúpila som zopár priehľadných v rôznych veľkostiach, aby sa šperk pekne ligotal. Striedam ich s kamienkami od Jakea tak, aby som vytvorila vzor.

Prenesiem si figurínu so šatami k oknu a náhrdelník priložím k výstrihu. Slnko žiari na krištále a metalické pliešky dokonalo zvýrazňujú moje šaty v neutrálnych farbách. Na kontrastnom čisto bielom pozadí vyzerajú presne tak, ako som dúfala. Pozdvihujú šaty z každodenného šik na elegantný, formálny odev. Navliekam ďalšie kamienky a vytváram vzory, no potom prestanem. Niečo mi tam chýba.

Pridám pár väčších kamienkov a vytvorím tak prívesok, no hneď ako ho priložím k šatám, viem, že to nie je

ono. Je na ňom toľko odtieňov zlatej, že vyzerá ako olympijská medaila – a tým som ho totálne zabila. Možno by som si mala dať prestávku. Padne mi dobre vyčistiť si hlavu.

Zaškvírka mi v žalúdku a ja si spomeniem, že je šesť hodín a od obeda som nič nezjedla. Usmejem sa, vďačná za rodičov, ktorí ma počas práce nevyrušovali, a zamierim do kuchyne.

„Ale, ale, pozrime sa, kto sa vynoril z dúpäta módy,“ povie oco, keď vstúpim. „Tuším je to naša dcéra. Aspoň sa na ňu podobá. Ale nie som si tým istý.“ Dramaticky na mňa prižmúri oči a premeria si ma od hlavy po päty, ako-by ma nevidel už celé roky. „Čo myslíš?“ opýta sa, keď sa otočí k mame.

„Hm,“ povie mama. Zádumčivo si priloží k brade prst a pozorne ma skúma. Títo dvaja sú občas také trúbkky. „Máš pravdu, vyzerá ako naša dcéra. Ale na tvári ma taký zvláštny výraz. Ako by si ho opísal?“

Akoby hrali pingpong a teraz je na rade môj oco. „Uhm, myslím, že sa mu vraví ‚šťastie‘,“ odvetí.

Mama zavrtí hlavou a zaškerí sa. „Ach, tak potom to asi nie je ona,“ povie.

Pretočím nad nimi oči. Ak by som mala vankúš, hodím ho po nich. „Ludia, vy ste takí otravní,“ vyhlásim so smiechom.

„Fú,“ odfúkne si oco, „to znamená, že niečo robíme správne.“

Mama sa zasmieje a ja pokrútim hlavou nad ich žartíkmi. „Inaaak,“ zatiahnem pomaly, keď si k nim prisadnem za stôl. „Umieram od hladu.“

Stôl je plný môjho obľúbeného jedla: špagety, mäsové guľôčky a špeciálna omáčka mojej mamy. Oco dokonca spravil cesnakový chlieb s tromi rôznymi syrmi navrchu – svoju špecialitu.

Okamžite sa do toho pustím. Z toľkej práce som totálne vyhladovaná. „Je to úžasné!“ poviem medzi obrovskými hltmi. „Ďakujem vám.“

„Tak ťažko pracuješ. My len robíme svoju prácu a dodávame ti energiu,“ odvetí mama.

Fakt si užívam prácu na návrhoch, ale až doteraz som si neuvedomila, ako veľmi potrebujem trochu vypnúť. V posledných týždňoch som makala takmer nonstop, pretože si to súťaž vyžaduje, no teraz už chápem, že si treba oddýchnuť častejšie. Ak sa mi podarí dostať do New Yorku, bude to totálny zaberák. A ak nechcem vyhorieť, musím myslieť aj na seba. Ešteže so mnou počas súťaže bude mama, aby na mňa dala pozor.

„Takže, kedy nám ukážeš svoj posledný a najlepší kúsok?“ opýta sa oco.

„Keď bude hotový,“ odvetím a usmejem sa.

„Aspoň nás navnaď,“ zapojí sa mama.

Vyrozprávam im, čo som zatiaľ vytvorila a ako som usporiadala pliešky a krištále.

„Znie to nádherne,“ povie mama, keď dorozprávam.

„Už sa nemôžem dočkať, kedy to uvidím.“

„Vďaka,“ poviem jej. „Zatiaľ sa mi to dosť páči, ale ešte na tom musím zamakať. Stále mám pocit, že tomu niečo chýba. Len neviem čo.“

„Počuj,“ zapojí sa oco zamyslene. „Možno by si sa mala pozrieť na naše staré fotoalbumy. Dedko mal na mnohých rodeových kostýmoch fakt kúlové a prešpekulované ozdoby. Možno tam načerpáš nejakú inšpiráciu.“

Spomeniem si na niekoľko outfitov, u ktorých som videla dedka na fotkách. Naozaj si spomínam, že mal na kostýmoch veľa ozdôb. Predtým, než nás opustil, sme šli na podujatie na jeho počesť a pamätám si jednu zdobenú košeľu, ktorá sa mi páčila. Neviem už, ako presne vyzerala, no ten ocov nápad je super, hlavne keď tretie a zároveň finálne kolo konkurzov bude mať niečo spoločné s rodeom. Možno tým získam výhodu, ak sa doň dostanem.

Oco si moje mlčanie vysvetlí ako nesúhlas. „Bol to len taký nápad,“ povie. „Iba som si myslel, že by si v nich mohla nájsť inšpiráciu. Ale nemusíš to robiť.“

„Nie, nie, len som o tom premýšľala. Je to skvelý nápad!“
Vyskočím zo stoličky a vtláčim mu pusku na líce. „Ďakujem,“
poviem mu vďačne.

Oco sa na mňa zaškerí a ja bežím do obývačky vytiahnuť albumy. Listujem nimi, a vždy keď zbadám niečo, čo by mohlo fungovať, načrtnem si to a spravím si poznámky o farbách.

Keď sa dostanem k tretiemu albumu, konečne zbadám, čo potrebujem. Ak sa mi to podarí vyrobiť, miesto v ďalšom kole mám zaručené.

RODEO
 VÝŽVA
 RIFLOVINA
 KOŽA
 SEMIS

KÁROVANÝ
 DŽERSEJ

Návrhy
 INŠPIROVANÉ
 RODEOM

